

ERNST BENDA. Ve svých 68 letech má tento Berlíňan za sebou dlouhou kariéru. Po dokončení studia práv si v roce 1956 otevřel v Berlíně advokátní kancelář. Od roku 1955 byl po dva roky členem berlínského parlamentu, potom byl činný jako berlínský zástupce CDU v právním výboru Německého spolkového sněmu. Z iniciativy Ernsta Bendy usnesl sněm v roce 1965 prodloužení promlčecí lhůty u nacistických zločinů. Jako právník Ernst Benda vždy spojoval své vědomosti s politickou činností. O tři roky později převzal úřad ministra vnitra. V roce 1971 byl zvolen prezidentem Spolkového ústavního soudu v Karlsruhe (Badensko-Württembersko). Když od soudu odešel, věnoval se tento otec dvou dětí především pedagogické činnosti. Ve Freiburgu v Breisgau působí Ernst Benda jako profesor veřejného práva. Protože si nedopřeje ani chvíli odpočinku, převzal nedávno další funkci: předsednictví Německého evangelického církevního sjezdu, který se má konat napřesrok v Hamburku.

Cmnis et animadversio et castigatio contumelia vacare debet./Cicero/. "Třebe, aby žádné pokárání a potrestání nebylo urážkou." Ale nic se tu nepraví o tom, že tlusté čára za minulostí vše zařídí. V Německu ví dobře že z odpovědnosti se nelze vyhnat a vymaniculovat jak se vláda ČR už 7 let snaží.

Politističní vězni zemřelí ve vazbě. /Dosud nepublikováno/

- Č e r m á k František, nar.27.5.1927, protistátní trestný čin, příčina smrti neznámá 8.11.1951, Jáchymov.
R o u b a l Vladislav, nar.31.12.1920, §1,39 z.č.231/48 Sb. zastřelen na útěku 15.10.1951 v Jáchymově.
K o n o p á č Jiří, nar.11.7.1929, velezrada, sebevražda. dne 12.1.1956 v Jáchymově.
P ř í k r y l Jiří, nar.21.5.1922, §§135,249,187 tr.z., zemřel na zánět pobříšnice 18.8.1952, Jáchymov.
K a š p á r e k Oldřich, nar.28.1.1920, velezrada, zemřel na úraz 8.7.1954 v Jáchymově.
Š l a n c a r František, nar.6.2.1929, velezrada, zemřel na úraz 9.1.1954 v Jáchymově.
C v í č e k Jaroslav, nar.27.4.1921, vyzvědačství, zemřel na úraz 17.8.1954 v Jáchymově. pokračování

U v n i t ř č í s l a :

1. M e m o r a n d u m Konfederace politických vězňů Československa ze dne 1.2.1990.
2. "Svědkové Jehovovi" se brání proti z-neužívání autor- ského práva čas. "Res publica".
3. Jaroslav C o p e t: Rádce a soudce. "Věrní zůstali".
4. We-ly: první nezávislé sovětsko-americké noviny.
5. Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod.

Předoohl.cena: 2.- Kč MČ 47263 Nákład: 50 výtisků

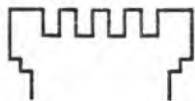
v y c h á z e l o 1973 - 1975

o b n o v e n o 1987 ročník 14 čís 15

Vydává: Vladimír Hajný Red.

ČSA 34, 787 01 Šumperk rada: Julius A.Varga

Uzávěrka: 6.4.97

**WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY -
STRÁŽNÍ VĚŽ, BIBLICKÁ A TRAKTÁTNÍ SPOLEČNOST,
ČESKOSLOVENSKÁ VĚTEV**

P.O. Box 90, 198 00 Praha 9, Česká republika

IČO: 6293 3558

12. března 1997

**Redakce časopisu RES PUBLICA
k rukám pana Vladimíra Hajného
ČSA 34
787 01 Šumperk**

Věc: Publikace materiálů Watch Tower Society

Vážený pane,

dostal se nám do rukou Váš časopis Res Publica ze dne 3. ledna 1997, jehož podstatnou část tvoří přetisk seriálu "Indiáni - Jaká budoucnost je čeká?" z časopisu *Probudte se!* ze dne 8. září 1996.

Jsme rádi, že Váš seriál zaujal, nicméně považujeme za potřebné upozornit Vás na důležité informace:

Jak je uvedeno na straně 5 dole každého vydání časopisu *Probudte se!*, vydavatelská práva k tomuto časopisu má Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania. Na území České republiky o tato práva pečuje Watch Tower Bible and Tract Society - Strážní věž, biblická a traktátní společnost, československá větev.

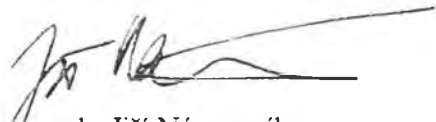
Přetisk článků do jiného časopisu je formou užití díla ve smyslu § 14 odst. 1 autorského zákona. (Úplné znění pod č. 175/1996 Sb.) Před takovým užitím díla je nutné získat svolení formou smlouvy.

S úctou

"Společnost Svědků
Jehovových" má samo-
zřejmě pravdu, že
jsem jim porušil au-
torské právo. Ale
na druhou stranu
domníval jsem se, že
má podpora jejich
činnosti i touto
formou bude pochope-
na kladně. Občanů,
kteří je akceptují
je skoro jako šaf-
ránu. Tak tedy om-
louvám se a že už
to víckrát neudělám
to mi věřte. I. W. S.
Jesus hominum

za Společnost

JUDr. Lubomír Müller
první předseda

ing. arch. Jiří Nápravník
druhý předseda

**WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY -
STRÁŽNÍ VĚŽ, BIBLICKÁ A TRAKTÁTNÍ SPOLEČNOST,
ČESKOSLOVENSKÁ VĚTEV**
198 00 Praha 9, pošt. př. 90, IČO 6293 3558

S e l v a t o r - Ježíš, spasitel lidí. Vu.

M E M O R A N D U M

Vycházíme z předpokladu, že základní pravidla lidského a občanského soužití jsou obsažena ve Všeobecné deklaraci lidských práv, vyhlášené dne 10. prosince 1948 Valným shromážděním Spojených národů a v dalších dokumentech, na tuto deklaraci navazujících, dále v programových zásadách Občanského fóra, vyhlášených v listopadu 1989, k dodržování těchto zásad v každodenním životě a k nápravě křivd, sdružili se političtí vězňové v Československu do

KONFEDERACE POLITICKÝCH VĚZŇŮ ČESKOSLOVENSKA.

Konfederace politických vězňů Československa (dále KPVC) je dobrovolným, zájmovým a účelovým sdružením, jehož členem může být každý vězeň, odsouzený v letech 1946-1989, pro tzv. činnost proti státu, podle zákonů 50/1923, 231/1948 Sb. a dalších, vydaných a uplatňovaných z politické zvláště monopolu KSČ, resp. přímí pozůstalí těchto vězňů, kteří byli popraveni, nebo již zemřeli.

Za členy se již nyní hlásí organizace i jednotlivci z různých zemí světa, kteří v minulosti, z obavy před další perzekucí, byli nuceni emigrovat. Podle stanov jim bude vyhrazena účast v řídicích orgánech KPVC. O spolupráci se rovněž zajímá organizace politických vězňů Maďarska.

Po komunistickém puči v únoru 1948, kdy byla nastolena vláda "diktatury proletariátu", bylo s bezpříkladnou krutostí, srovnatelnou s nacismem, navíc za pomoci Stalínových poradců, započato s likvidací všech organizací a jednotlivců, kteří by mohli ohrozit KSČ v setrvání u moci. K usvědčování zatčených bylo používáno nejhrubšího násilí, mučení, provokátérů, falzifikátů, či jiných protizákonných metod. Jsme přesvědčeni, že o zachování svobody a demokracie je třeba neustále usilovat, považujeme za samozřejmé, že občané mají morální právo a povinnost vzepřít se všemi prostředky zvláště jakékoliv moci, která je těchto vydobytých svobod zbavila.

Historický první dokument KPVC z 1.2.1990, kterým se tato organizace přihlásila o své právo. Místo, aby jejich představitelé byli přizváni k podílu na moci, bylo toto nabídnuto a akceptováno bývalými souputníky KSČ v Národní frontě včetně bývalých členů zločinné organizace. VII.

Vězňové padesátých let byli tedy prvními, kdo se postavili na odpor převzetí moci KSČ. Byli za to - pokud přežili - i se svými rodinami trvale i po propuštění z vězení perzekvováni. Možno je tedy právem považovat za pokračovatele boje za svobodu a obranu demokracie jako ty, kteří o to bojovali za druhé světové války. Nejen mezi vězni panuje přesvědčení, že období, kdy neomezeně vládla KSČ, je třetím odbojem, neboť relativně nejvíce z těch, kteří byli souzeni, popravováni, či jinak postiženi, bylo z řad příslušníků našeho národního odboje za druhé světové války. Žádný národ se tak neodpuštělně "neodvděčil" těm, kteří bojovali za navrácení jeho svobody.

Předním a neodkladným posláním KPVC je tedy náprava křivd a jejich dlouholetých důsledků, které dle důležitosti a naléhavosti řadíme takto:

1. V politicko-sociální sféře se bude KPVC zasazovat o provedení rehabilitace všech politických vězňů zrušením rozsudků bez výjimky a jakéhokoliv procesního řízení, včetně rehabilitace společenské. Taková rehabilitace bude současně i zákonným podkladem pro odškodnění rehabilitovaných, bez ohledu na současný stav promlčení. Musíme si uvědomit, že současný věkový průměr postižených je 70 let a v případě, že by rehabilitace probíhala jako v roce 1968, je nebezpečí, že by se jí většina jich nedožila. Je výsměchem spravedlnosti, že některým rehabilitovaným z r. 1968 byla jejich rehabilitace zák. 70/70 Sb. zrušena a pokud jim byly vyplaceny náhrady, musí je někteří ze svých nízkých důchodů splácet.

2.a) V sociálně-zdravotní sféře budeme žádat o poskytnutí důkladného lékařského vyšetření s ohledem na jejich poškození zdraví z doby věznění. Dále budeme požadovat speciální prohlídky těch, kteří po léta pracovali a žili v radioaktivním prostředí, a to bez dodržení nejzákladnějších ochranných norem. Pro ty budeme žádat při propočtu důchodů zařazení do I. a ne jako dosud do III. důchodové kategorie.

b) U kterých bude zjištěno závažné poškození na zdraví v důsledku věznění, budeme žádat okamžitou odbornou lázeňskou péči.

c) V nárocích na důchodové zabezpečení budeme žádat novelizaci vyhl. č.149/1988 Sb., aby se zápočet důchodů vztahoval pro oběti represe již od 20.2.1948 a nikoliv od 1.1. 1953 jako dosud.

d) Považujeme za spravedlivé, aby pro rehabilitované byl doplněn zákon o sociálním zabezpečení tak, že důchody osob, které byly v období od 20.2.1948 do 17.11.1989 vězněny za trestné činy proti státu se upravují takto:

- za každý měsíc vazby nebo výkonu trestu se důchod zvyšuje o částku 15.- Kčs měsíčně;
- za každý měsíc výkonu trestu v uranových dolech se důchod zvyšuje o částku 20.- měsíčně.

Souhrn již vyměřeného důchodu podle bodu 1. a 2. nesmí překročit maximální dovolenou hranici.

Podle upravených důchodů zemřelých osob budou nově stanoveny vdovské (sirotčí) důchody.

Úprava nabývá účinnosti dnem 1.4.1990.

e) Mnozí vězňové v důsledku poškozeného zdraví z doby věznění a též proto, že jim nebylo možno uplatnit svou kvalifikaci a museli pracovat v namáhavých a špatně placených zaměstnáních, žijí nyní s důchodovým minimem a jejich situace je kritická. Pro tyto lidi je nanejvýš žádoucí okamžitá sociální výpomoc, než se jim dostane zlepšení, plynoucí z jejich rehabilitace.

f) Pokud by někdo považoval uvedené požadavky na odškodnění za nadměrné, je nutno uvést, že nedílnou součástí odsouzení byl trest vedlejší, konfiskace majetku a vysoký peněžitý trest. Majetek byl rozprodáván za minimální cenu a jeho hodnotu lze dnes těžko odhadnout. Byly to domky, vily, chaty, auta, obrazy, šperky, kožichy, nábytek, vkladní knížky, pohledávky za třetími osobami apod. Jsou to naše pohledávky za státem, vzniklé protiprávním propadnutím majetku, které se staly splatnými již dnem jejich vzniku. Jde o pohledávky, trvající již 40 let. Podle našeho nízkého odhadu činí hodnota konfiskovaného majetku, připadající na jednu osobu průměrnou částku

30.000.- Kčs.

Podle historika K. Kaplana bylo jen v letech 1948-1953 odsouzeno 100 tisíc osob, takže jejich pohledávky za státem činí částku průměrně

3 000,000.000.- Kčs

mimo 3% úroku z prodlení.

Hodnotu konfiskací po roce 1953 odhadujeme

částkou, mimo 3% úroku z prodlení

1 000,000.000.- Kčs

Stát nám tedy dluží mimo úroku z prodlení částku

4 000,000.000.- Kčs
=====

Z mezd v uranových dolech či na jiných pracovištích, kde vězňové pracovali, dostávala Správa nápravných zařízení, resp. ministerstvo vnitra 70-80 %. Tyto informace jistě dostatečně přesvědčují, že náhrada nám způsobené škody, podle tehdy platného občanského zákona by nebyla placena z peněz poplatníků či státu, ale z peněz našich, nám nezákonně státem zadržovaných.

3. V politicko-dokumentární oblasti budeme vyhledávat a zveřejňovat dokumenty a ověřená svědectví občanů o porušování lidských práv orgány moci, jehož důsledkem byly nezákonné rozsudky i justiční vraždy v letech 1948-1989. Jsme přesvědčeni, že svědectví o těchto barbarských činech, páchaných nekontrolovanou mocí, znemožní v budoucnu jakékoliv porušování

lidských práv. Nezapomeneme nikdy na ty, kteří skončili na popravištích, ve věznicích a koncentracích komunistického režimu.

Komunistický režim se přirozeně bránil zveřejnění počtu svých obětí. Přesto z těch, které byly zveřejněny v zahraničí a v roce 1968 u nás, lze uvést tuto hrůznou statistiku.

Pro údajné politické delikty bylo v období let 1948-1953 odsouzeno přes 100 tis. lidí, z toho přes 40 tis. k trestům delším 10 let. K trestu smrti bylo od října 1948 do ledna 1953 odsouzeno 232 lidí, z toho popraveno 178. V žádné zemi socialistického bloku - vyjma SSSR - nebylo tolik poprav, jako v ČSR. Počet ubitých při výsleších, zastřelených na hranicích a těch, kteří přišli o život ve věznicích a uranových dolech se odhaduje na 8 tisíc osob. Kromě toho bylo podle čs. údajů z r. 1968 odsouzeno za neplnění zemědělských dodávek 23 tis. osob. Do táborů nucených prací bylo bez rozsudku posláno 22 tis. osob. Pro politické delikty bylo v letech 1968-1989 odsouzeno 4 829 osob.

Plně si uvědomujeme, že za 42 let nekontrolované moci vlády KSČ došlo k takové morální devastaci a tolika křivdám, že by mimo malého počtu vyvolených a vládců měl být rehabilitován skoro celý národ. Různé instituce a podniky poskytují svým bývalým zaměstnancům satisfakci. Vězňové padesátých a dalších let byli nejkrutěji postiženi a čekali na příchod demokracie a spravedlnosti desítky let. Jsou hluboce přesvědčeni, že jejich nároky jsou plně oprávněné a ve srovnání s jinými velice skromné. Věří, že když byli první, kteří se odvážili postavit se na odpor zvůli a hrůzovládě diktatury KSČ, nebudou poslední, jimž se dostane uznání a plné rehabilitace.

Dne 18.2.1990 v 10 hodin se koná ustavující valná hromada KPVČ ve Sjezdovém paláci PKO v Praze 7, na niž je přihlášeno již několik tisíc členů. Není třeba zdůrazňovat s jakými nadějemi vzhlížejí do blízké budoucnosti a věří, že se na ní některý z pozvaných vládních představitelů vyjádří k jejich požadavkům o vydání rehabilitačního zákona.

Za přípravný výbor KPVČ:

Vladimír Struska,
Erbenova 529
250 82 Úvaly
tel. 397 11 41

Hilda Hojerová-Čiháková
Zavadilova 44
160 00 Praha 6
tel. 36 75 21

Rudolf Pernický
Návazná 519
165 00 Praha 6
tel. 329 98 12

V Praze dne 1. února 1990

**DODATKOVÝ PROTOKOL K ÚMLUVĚ O OCHRANĚ LIDSKÝCH PRÁV
A ZÁKLADNÍCH SVOBOD**

Podepsané vlády, členové Rady Evropy,

rozhodnuty přijmout opatření k zajištění kolektivního provádění práv a svobod odlišných od těch, které jsou již uvedeny v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě 4. listopadu 1950 (dále "Úmluva").

dohodly se na následujícím:

Článek 1

Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva.

Předchozí ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní a jiných poplatků nebo pokut.

Článek 2

Nikomus nesmí být odepřeno právo na vzdělání. V oblasti výchovy a výuky, které musí stát respektovat právo rodičů zajišťovat tuto výchovu a vzdělání ve shodě s jejich vlastním náboženským a filozofickým přesvědčením.

Článek 3

Vysoké smluvní strany se zavazují konat v rozumných intervalech svobodné volby s tajným hlasováním za podmínek, které zajistí svobodné vyjádření názorů lidí při volbě zákonodárného sboru.

Článek 4

Každá vysoká smluvní strana může při podpisu nebo ratifikaci tohoto protokolu nebo kdykoliv později sdělit generálnímu tajemníkovi Rady Evropy prohlášení, v němž uvede, v jakém rozsahu se budou vztahovat ustanovení tohoto protokolu na území uvedená v tomto prohlášení, za jejichž mezinárodní styky je odpovědná.

Každá vysoká smluvní strana, která učinila prohlášení dle předchozího odstavce, může učinit další prohlášení pozměňující znění kteréhokoliv předchozího prohlášení nebo ukončující používání ustanovení tohoto protokolu ve vztahu ke kterémukoli území.

Úbytek generálů

Až do nedávna měla naše armáda 130 generálů, nyní jich má 30. Většina z nich byla do této hodnosti povýšena v minulých pěti letech. Letos dosáhne 600 vojáků z povolání důchodového věku, kterýž činí u vojáků 55 let. Aby nezabírali místo mladým, budou propuštěni do zálohy. Ministr Holáň vyslovil přesvědčení, že i když neodjedou z vlastní vůle, měli by odejít v dobrém.

Tito lidé se dobrovolně rozhodnou, zda odejdou do starobního důchodu, nebo budou brát od armády výsluhový příspěvek a v civilu dál pracovat. Lidé, kteří jsou pro armádu nepostradatelní (např. inspektor pozemního vojska gen. Karel Kuba nebo personální šéf ministerstva Zdeněk Žezula) dostanou od ministerstva výjimku a budou sloužit dál. Rovněž tak by měli v armádě zůstat špičkoví specialisté a někteří reaktivovaní důstojníci. Je třeba, aby výmě-

na lidí dostala větší dynamiku. Tomu však musí odpovídat i příslušné legislativní změny, kterými by se odcházejícím zabezpečily sociální jistoty. Propuštění důstojníků v důchodovém věku má také jiný význam - omlazení armády. Nebude se tedy jednat o žádné politické čistky. V současné době slouží v armádě 30.000 vojáků z povolání a z nich je více než 40 procent mladších 35 let.

Rádce a soudce

Ještě před rokem téspora dce premiéra Václava Klause, předtím poradce expremiéra Pitharta, dnes politolog působící na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy, Bohumil Doležal, Čechům nejen radí, ale také skoro všechny soudí. A soudí je tvrdě. Radí, co má dělat vláda a prezident ve vztahu k sudetoněmeckému landsmanšaftu, soudí je za to, že to, co jim radí, nedělají a dělat odmítají. Soudí také každého, kdo prezidenta a vládu v dané cause podporují.

Sledují Doležalovy rady a soudy, jež v poslední době zveřejňuje na stránkách tisku, a žasnu. Ještě před petici Smíření 95, kterou spolupodepsal, mne velmi zaujal jeho rozhovor s redaktorem studentského listu Babylon ze dne 15. února t.r., zveřejněný pod titulkem „Masaryk bez Československa“. V rozhovoru předkládá čtenářům, hlavně vysokoškolským studentům, k věčnému řadu tvrzení, která vyvolávají o tom, že reálné československé dějiny nezná, a pokud je studoval, pak z pramenů nejvyšší pochybných. Víme, že takové literatury existuje na různých stranách hodně. Doležal ví sám nejlépe, zda československé dějiny jen dostatečně nezná, nebo pravdu o nich vědomě hrubě zkresluje.

Vrátit se k Doležalovu způsobu myšlení o dějinách česko-sudetoněmeckého vztahu, k tomu mě nejdříve přiměl text petice „Smíření 95“, zejména pak věta o „nuceném přičlenění“ sudetských Němců k československému státu po první světové válce. Není těžké poznat, že je to vlastně jen stylistická obměna Doležalova tvrzení o „nabalení“ Sudet jako „cizorodého prvku“ na „český stát“ v roce 1918. Že jsem se rozhodl na Doležalovy vývody reagovat, způsobil jeho článek v MF DNES ze dne 19. dubna (s. 12) a v něm pak arogantně urážka lidí z řady společenských organizací: Konfederace politických vězňů, Klubu Milady Horákové, Společnosti T. G. Masaryka, Společnosti Edvarda Beneše a Svazu bojovníků za svobodu. Pro Doležala jsou představitelé a aktivisté z těchto organizací „staršími lidmi většinou užjak spjatými s obdobím let 1945-48, dobou dobrovolné demontáže české demokracie“. Vyjadřovat se přezíravě o starších lidech přenechávám etickému vkusu B. Doležala. Spojovat však lidi, kteří se hlásí k odkazu zasloužilých bojovníků za s kým a na základě jakého programu ideály demokracie proti fašismu a komunistické totalitě, když navíc řada

z nich osobně prošla fašistickými a komunistickými koncentráky, s dobrovolnou demontáží české demokracie, to je již přespílení! Zde nezbyvá, než se ptát: kam se chce B. Doležal směřovat?
Juroslav Opát

Rozsudek Soudu se donučuje Výboru ministrů, který dohlíží na jeho výkon.

Článek 55

Soud přijímá svůj jednací a soudní řád.

Článek 56

1. Proti volby členů Soudu se uskuteční poté, kdy prohlášení vysokých smluvních stran uvedená v článku 46 dosáhnou počtu osmi.
2. Před těmito volbami nelze předložit Soudu žádný případ.

HLAVA V

Článek 57

Každá vysoká smluvní strana poskytne na žádost generálního tajemníka Rady Evropy požadované vysvětlení o způsobu, jak její vnitrostátní právo zajišťuje účinné provádění všech ustanovení této Úmluvy.

Článek 58

Výlohy Komise a Soudu hradí Rada Evropy

Článek 59

Členové Komise a Soudu požívají při výkonu funkce výsad a imunit uvedených v článku 40 Statutu Rady Evropy a v dohodách uzavřených na základě tohoto článku

Článek 60

Nic v této Úmluvě nebude vykládáno tak, aby by omezovalo nebo nišilo lidská práva a základní svobody, které mohou být uznány zákony každé vysoké smluvní strany nebo každou jinou úmluvou, již je stranou.

Článek 61

Nic v této Úmluvě nebrání pravomocem, které přiznal Výboru ministrů Statut Rady Evropy.

Handwritten signature and date: Zdeněk Rotrekl, 15. 6. 1997

Zdeněk Rotrekl - pětasedmdesátník
My, kteří jsme měli možnost poznat Zdeněka Rotrekla v kriminále, známe ho po všech stránkách jako vyborného kamaráda a nekompromisního muksla, který vždy věděl, kam se zařadit. Do dalších let mu přežeme jen vše dobré.
- jsk -

30. 6. 1993

Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod

Článek 62

S výhradou zvláštního ujednání, vysoké smluvní strany souhlasí, že mezi sebou nepoužijí smluv, úmluv nebo prohlášení, které jsou mezi nimi v platnosti, k tomu, aby řešily spory vyplývající z výkladu nebo provádění této Úmluvy jiným způsobem, než je stanoveno v této Úmluvě.

Článek 63

1. Každý stát může při ratifikaci a kdykoli později prohlásit sdělením generálnímu tajemníkovi Rady Evropy, že tato Úmluva se bude vztahovat na všechna nebo jen některá z území, za jejichž mezinárodní styky je odpovědná.

2. Úmluva se bude vztahovat na jedno či více území uvedených ve sdělení počínaje třicátým dnem následujícím po obdržení tohoto sdělení generálním tajemníkem Rady Evropy.

3. Na uvedených územích budou ustanovení této Úmluvy prováděna s přihlédnutím k místním potřebám.

4. Každý stát, který učiní prohlášení podle prvního odstavce tohoto článku, může kdykoli později prohlásit jménem jednoho nebo více území, že uznává pravomoc Komise k tomu, aby přijímala stížnosti osob, nevládních organizací nebo skupin jednotlivců podle článku 25 této Úmluvy.

Článek 64

1. Každý stát může při podpisu této Úmluvy nebo uložení své ratifikační listiny učinit výhradou ke kterémukoli ustanovení Úmluvy, pokud zákon, který v té době platí na jeho území, není v souladu s tímto ustanovením. Výhrady všeobecné povahy nejsou podle tohoto článku povoleny.

2. Každá výhrada učiněná podle tohoto článku musí obsahovat stručný popis příslušného zákona.

Článek 65

1. Vysoká smluvní strana může vypovědět tuto Úmluvu až po uplynutí pěti let od data, kdy se stala její stranou a po šesti měsících od zaslání sdělení generálnímu tajemníkovi Rady Evropy, který o tom informuje ostatní vysoké smluvní strany.

2. Tato výpověď nemůže zprostit vysokou smluvní stranu závazků z této Úmluvy pokud jde o jakékoli jednání, které by mohlo znamenat porušení těchto závazků a mohlo být způsobeno touto smluvní stranou před datem, k němuž výpověď nabývá účinnosti.

3. Každá vysoká smluvní strana, která přestane být členem Rady Evropy, přestane být stranou této Úmluvy za stejných podmínek.

4. Úmluva může být vypovězena podle ustanovení předcházejících odstavců pokud jde o kterékoli území, pro něž byla rozšířena podle článku 63.

Článek 66

1. Tato Úmluva je otevřena k podpisu členům Rady Evropy. Bude ratifikována. Ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy.

2. Tato Úmluva vstoupí v platnost po uložení deseti ratifikačních listin.

3. Pro každý stát, který Úmluvu podepsal a který ji bude ratifikovat později, vstoupí Úmluva v platnost ihned po uložení ratifikační listiny.

4. Generální tajemník Rady Evropy oznámí všem členům Rady Evropy vstup Úmluvy v platnost, jména vysokých smluvních stran, které ji ratifikovaly, jakož i uložení každé ratifikační listiny, k němuž dojde později.

Dáno v Římě 4. listopadu 1950 ve francouzštině a angličtině, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Jeho ověřené kopie zašle generální tajemník všem státům, které Úmluvu podepsaly.

«Приветствую «Известия» и корпорацию Херст, решивших объединить свои усилия в создании новой газеты «Мы/We». Правдивый рассказ о жизни обеих стран может стать еще одним мостом между двумя нашими великими народами ради высших идеалов человечества.»

Михаил ГОРБАЧЕВ.

М. Горбачев и Дж. Буш

приветствуют газету «Мы/We»

«В этот год 200-летия билля о правах в Америке я приветствую политические перемены, делающие возможным данное предприятие в международной журналистике.»

Искренне
Джордж БУШ.

ИЗВЕСТИЯ